

Király László: *Petőfi bácsi* (esszé) **2**.
Csörsz Rumen István: *Távolból* **3**.
Az igazi Petőfi a teljes Petőfi.
Papp Attila Zsolt interjúja Dávid Gyula irodalomtörténéssel **4**.
André Ferenc: *gombfoci mátyással* (vers) **7**.
Horváth Benji: *A XXI. század költői* (vers) **8**.
Papp Attila Zsolt: *Séta egy hősi halottal* (vers) **8**.
Fried István: *Petőfi Sándor kelet-közép-európai jelentőségéhez* (tanulmány) **9**.
Eszteró István: *Bármit mond a szenvtelen utókor; Mit írna Petőfi?* (versek) **12**.

Pavilon 420

Nagy Zalán: *Csupa Szív Blues* (vers) **13**.
Fancsali Kinga: *A romantika nagy témái* (vers) **13**.
Szilágyi Z. Ákos: *séták* (vers) **13**.
Szín és Való. Petőfi Sándor műve alapján írta Zongor Andrea. Segédrendező Márton Evelin **14**.
Vaida Kinga: *Szörnyeimből szörnyeimnek* (próza) **15**.
Ozsváth Zsuzsa: *Juliska éji dala* (vers) **16**.
László Zsuzsa: „talán megnyugtatót talállok, ha kiöntöm szavakba” (Gyimesi Emese [szerk.]: *Szendrey Júlia elbeszélései és meséi*) **16**.

Egyed Emese: *Márciusi kérdő mondat vendégszövegekkel* **18**.
Kali Ágnes: *Közüggé vált szerelmi átok* (tanulmány) **20**.

Kinematográf

Szántai János: *A helység vadkeleti kalapácsa* (Dombrovsky Linda: *A helység kalapácsa*) **22**.

Theátrum

Karácsonyi Zsolt: *Hősök a komikum kötelén* (Budapesti Nemzeti Színház – Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színház. Petőfi Sándor: *A helység kalapácsa*) **23**.

Kritika

Märçütiu-Rác Dóra: *Legendáról jól vagy semmit?* (Berényi Anna: *Petőfi. Petőfi Sándor regényes életrajza*) **24**.

Fülszöveg

Borsos J. Gyöngyi: *Mi, japánok* (Julie Otsuka: *Buddha a padlason*) **26**.
Nyeste Emőke: *(Miért) legyünk indiánok?* (Gyukics Gábor – Jász Attila – Wirth Imre [szerk.]: *Az utolsó indiánkönyv*) **26**.

Képregény

Csillag István, Vincze Ferenc: *A mi Sándorunk* **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Akikért a harangok szólnak. E. A. Poe, Konsztantyin Balmont és Rahmanyinov* **27**.

Artefaktum

Kányádi Iréne: *Plugor Sándor – Petőfi* **28**.

KIRÁLY LÁSZLÓ

Petőfi bácsi

*

Petőfi itt. Petőfi ott. Petőfi mindig. Mindenütt. És hadd tisztázzuk már indításkor: a fenti cím nem valamiféle talajmenti szellemeskedés.

Petőfi bácsi magas volt, tiszteletet parancsolóan és vonzóan öszülő. Még a 15-16 esztendősen harsány és állandó szellemeskedésünk is elhalkult vagy megszakadt a gyűlöletes sorban vonulásban az akkori aszfaltotlan utcán, ha Ő megjelent valamelyik kapualjban vagy boltajtóban.

Kamaszosan hangoskodó, illendően szemtelen, de mégiscsak ellenőrizhető nyájként haladtunk a fürdőtelep egyetlen mozija felé, a legújabb szovjet filmalkotások valamelyikének kötelező megtekintésére – aminek a „fedezékében” viszonylag szabadon lehetett csókolózni imádott szerelmünkkel, vagy egyszerűen csak egy alkalmi szeretővel, aki sokkal jobban tudta, mint mi, hogy semmilyen kínálózkodó lehetőséget nem szabad elszalasztani, mert nagyon megbánjuk, s amikor már a földi kalandok elmúlnak tőlünk – odaát az „orrunkra nőnek”.

Tettre készen vonultunk hát, és jókedvűen, utált és valóban ronda iskolás egyenruhánkban a vonzó cél felé, amint mondtam: halhatatlan és állandó „hülyéskedések” színes hullámaival a fejünk felett – ami csak akkor szakadt meg mintegy vezényszóra, ha az útkereszteződésnél, a mostani Fekete Medve fogadó akkori helyén véletlenül megjelent Petőfi bácsi. Ott, mindig ugyanott, szemben a Szenkával, vagyis a kocsmával, melyet Szenkovics Jenő bácsi, a „diákok örök barátja” vezetett, uralt és tett híressé.

A csinos, magas úr műbútorasztalos volt, ha nem csal az emlékezetem ennyi idő után.

Petőfi. Így hívták. Családneve: Mester. Keresztneve: Petőfi.

Ez igen!

Nagy csoda, hogy a fél líceum nem kezdett verset írni.

Megnéznénk, hogy melyik kisvárosnak van még egy ilyen polgára...

Csupa titok... – Tudja-e valaki, miként szólították e magas, mutatós, disztíngvált urat kisgyerekkorában – a szülei?!

Peti! Szaladj át a boltba egy tábla vajért! Nem kell pénzt vinni, Juliska néni odairja a többihez...

**

Mentünk a moziba, fegyelmezetten, sorban.

Mit sem tudtunk ekkor még a költő Petőfi, a Sándor nagy és sehova sem vezető meneteléséről-ballagásáról – Szibériába!

Jól hallottad: Szi-bé-ri-á-ba! S annak se a legközelebbi részébe.

Barguzinba – Héjjasfalváról.

Barguzin – az meg mi a búbánat lehetett?

Több kérdés gyötört akkoriban engemet, hiszen már legalább öt éve magam is álmodtam, hallottam, írtam és mondtam verseket – **saját** verseket, úgy értem.

Barguzin! Nem hiszem el én ezt.

Még azt a vadállat kozákot sem hiszem el, aki beledöfött volna pikájával egy menekülő civilbe.

Elvégre a kozák lovaskatona volt, nem mészáros, nem gyilkos!

Na, és ha mondjuk: elfogták?!

Direkt megadta magát? Mert félt? Ki? Petőfi? Meg vagytok bolondulva?

Mondjuk: megsebesült, és úgy kapták el...

Csak hogy a kozák se hülye: mit csináljon egy sebesülttel?

Aki ráadásul polgári ruhában idétlenkedett a csatatéren.

Lehet, hogy nem normális?

Még csak az hiányzana, hogy egy ilyen szárazkórót kísérjünk Oroszországig!

Nincs elég bajunk?! – Joff-hú-j-mátyi! – Etenessük, itassuk, s még az álma felett is örökdjünk?! – Nyikákdá!

Ámde ha mégis elindultak a világ végére – hogyan történt?

Szekéren vitték? Hadifoglyot? Meddig? És hova? Mennyi ideig tartott az út?

Hagyjál engem békén az effélékkel! **Puszttyi ménjá!** Végig a sztyeppén!